

Cveće živi na vodi
Ivan Ergić

Copyright © 2022 Ivan Ergić
Copyright © 2022 ovog izdanja KONTRAST izdavaštvo

Za izdavača:
Vladimir Manigoda

Urednik:
Danilo Lučić

Lektura i korektura:
Kontrast izdavaštvo

Dizajn korica:
Tijana Kazimirović

Štampa:
F.U.K. d.o.o.

Tiraž:
1.000

Izdavač:
Kontrast, Beograd
Klaonička 2, Zemun
e-mail: jakkontrast@gmail.com
kontrastizdavastvo.com
facebook.com/KontrastIzdavastvo
www.glif.rs

IVAN ERGIĆ

CVEĆE ŽIVI NA VODI

KONTRAST
Beograd, 2022.

Rođen: *Da.*

Ime: *Biblijsko.*

Religija: *Nedobrovoljno nekršten.*

Majka i otac: *Sezonska radnica i proleter.*

Posao: *Ne bavim se mistifikacijom porekla, stvaralačkog genija i krema za sunčanje.*

Prebivalište: *Osvetljene ulice i tama sobe.*

Elaboracija: *Jer misao je kao snop slike iz projektora, vidi se samo kad je tamno. Kada je noć, Minervina sova.*

Gresi: *U životu pojeo gomilu pilića. Preživio: rat, logistiku očiju koje te odbijaju, krvavi šesnaesterac, lopuže. (Neka stoji i: Preživio grad.)*

Ciljevi: *Da ponovo jednom zamiriše paradajz kada ga rasečeš. Nije mnogo.*

Umro: *Još ne.*

PR-(ed)govor.

Čuo sam, ako si pesnik, a ne piješ, nećeš biti uverljiv publici, jer samo nesrećni ljudi mogu da pišu. Tako sam negde pročitao. Tako su mi govorili neki učitelji koji su sami bili nesrećni. Ako nemaš loše zube, misliće da ti je ipak stalo do tako banalnih stvari kao što je higijena.

Neće ti verovati na reč ako ne patiš i ako redovno ne pomišljaš na samoubistvo. To moraš uvek naglašavati. Ako se ne fotografišeš sa cigaretom za zubima, nećeš postati član pesničke internacionale. To se strogo proverava.

Bićeš sumnjiv ako se nisi tukao i ako nisi barem jednom bio privođen, a na taj način možeš dobiti i status disidenta. Ako budeš imao sreće. Ne zaboravi da redovno romantizuješ siromaštvo.

Pored toga, poezija je za mužjake. Žene ne treba da se bave pisanjem, nemaju one tu žestinu. Šimborska je dobila Nobela na žensku kvotu. Ženska poezija je kao ženska košarka – nekako nezgrapna i predvidljiva.

U svakoj njihovoj pesmi naići ćeš na pticu.

lozica

hteo bih da verujem da sam
stvoren iz ljubavi, iz lokum usta
nag i beo, kao oljušten orah
a moji praroditelji su bili seljaci težaci
roditelji – radnici udarnici
čekali su vasseljensku pravdu
u mrvu ruketvoračke pogače
patrljci grehova
izrasli iz gornje i donje desni
njihove ruke su grube i ponekad –
ali samo ponekad – tople
voleo bih da verujem
da sam stvoren
iz barem malo ljubavi

berliner philharmoniker

kopulacija je kao ples:
jedno vodi, a drugo zna pokrete

pas de deux koji diriguje Karajan
nacista sa senzualnim prstima
genijalnost je u mekoći šarma
ne u članskim knjižicama

nikad nisam voleo
ženu koja ne zna da pleše
nekako ne verujem koracima
koji su previše obični

bojim se da bi me odveli na
mesta gde sam već bio

hrabrost kao hipoteza

reč *ohrabrivanje* znači da ti trebaju
ljudi da bi imao hrabrost
lingvistika je prvakinja
daje ti vetar u leđa
sa omamljivim kapima votke
to je čak krasota ambijentalnosti
skoro pa da mu osetiš miris

hrabrost nije urođena
kao srčana mana
nosna devijacija
ili afinitet za slikarstvo

to je socijalna dimenzija
jedne vrline

drug Kajzer tvrdi
da ne postoji hrabrost
postoji samo nepodnošljiva
količina kukavičluka
koja te natera da skočiš kao oparen
crvenkasti stid kolebljivosti

kad se vratim iz rata i pričam o jamama

čudesne su jame
i još jama
i još jama
posloženi borci
poglegli civili
sa trulim kutama
u masnoj glini

čudesne su jame
u tvojim dupljama
jama u tvojoj bradi
gde će leći
moja jabučica

pingvini nemaju ruke oni se grle vratovima

poljubac je poseban
ali može biti jednostran
kao pucanj iz pištolja
taj poljubljeni ne mora ništa
u zagrljaju nužno učestvuju oboje
i zbog toga je uzvišeniji
poput prirodne smrti
i okrenutih tabana koji diraju nebo

Poglavlje za EU.

Ova brda... Ova oronula postrojenja... Ove gladne oči... Ova musava usta... Mogu da nose naziv „Sve o Francu Ferdinandu i kako smo ga klepili, a da nije trepnuo”. Toliko njih je otišlo, a da nisu naučili da igraju valcer. Mi smo takvi, ne stavljamo kondom na poljubac. Volimo takve metafore. Smrt je bezbolna kao mačji kašalj, a vi ste bolji od meseca. Šta želite od nas? Nismo se klali da bismo se sad mirili, inače ništa nema smisla. Takvi smo kakvi smo. Šta hoćete, osim našeg tržišta i naše tuge koji već vekovima opstaju kao plastična boca? Vi volite takve metafore. I kad jedemo vaše besprekorne torte na Koruškoj ulici ono crno ispod nokata što smo doneli sa sobom zovemo svojom zemljom. Vidite, mi volimo takve metafore. Jednostavno, takvi smo. Pustite nas već jednom. Jer znam ja nas, jebo ti nas.

Zajedno s vama.

dok sedi na stolici podignutih i skupljenih nogu

gledam njen ženski razbarušeni zuluf
kao vuna raščupana na vrhu preslice
i njenu zagledanost u majušno ogledalce jabuke
koju metodično jede
i mislim
ako sve nestane
ostaće mi njene noge boje obranog mleka
koje ću ljubiti tako sklupčane
i obuhvaćene njenim rukama
da se na razvežu

Sigurna kuća.

Ti si vandal koji skrnavi moje telo, tako što ostaje netaknuto, a izgrebano. Ta priča je jedina igračka koju ne delim, omerta je oblika čvoruge na potiljku. Jedino kad me udariš osećam naklonost koja me vraća u život. Na golom telu poetika ožiljaka, i srpaste ptice od tvojih debelih prstiju. Moje modrice su impresionističke, menjaju sve dugine boje dok konačno ne nestanu. Strah me je tvoga umora, bojim se tvoje bolesti, ne svoje. Kad izađeš iz mog međunožja deluje mi kao dignuto sidro. Tvoj kratki poljubac je duga pauza između mojih lepих maštarija o odlasku. U ljubavi sam sa tvojom željom da budeš dobar prema meni. Kad te odvedu, biću slobodna kao albatros, a velike ptice ne plaču.